

ZPRÁVA SYNODNÍ RADY

Svět nikdy nebyl bezpečným a pokojným místem. V těchto časech si to však uvědomujeme snad více než kdy dříve. Společně s mnohými lidmi kolem nás hledáme oporu. Jako evangeličtí křesťané věříme, že ji lze nalézt v Bohu, jak se nám dává poznat v Kristově evangeliu. Pokud se jako církve budeme na evangelium a jeho poselství pro nás i pro svět soustředit, pak tu nemusíme být zbytečně.

Jsme vděční za práci všech, kdo naši církve tvoří. Za kazatele, faráře, jáhny i kaplany, za jejich nasazení, se kterým se věnují své službě, za to, že jí mnohdy dávají více času, než by museli, za inspirativní radost, s jakou to mnozí dělají. Za pastorační pracovníky, sborové sestry a bratry, kteří jsou často důležitým srdcem sborů. Jsme vděční za práci tolika lidí, kteří mají na srdci různé oblasti sborových aktivit a věnují se jim bez nároku na odměnu, ať už jde o práci s dětmi a mládeží, spolupráci při vedení sboru, hospodářské záležitosti, křesťanskou službu a řadu dalších. Radujeme se z toho, že je naše církve tak rozmanitá.

V uplynulých letech jsme se pod tlakem okolností soustředili na finance, správu a údržbu zděděného majetku a struktur. Dnes cítíme jako naléhavé myslet na to, kolik času věnujeme věcem podstatným – zejména našemu poslání aneb co můžeme přinášet svému okolí, také sobě navzájem, našim vztahům ve sborech, a kolik naopak věcem méně podstatným, byť z hlediska fungování církevní instituce potřebným.

V posledních desetiletích jsme ve vleku neustálých změn, vypadá to, že nemáme šanci se usadit. Paradoxně nám hrozí, že se zabydlíme v pocitu, že se jako *communio viatorum* pohybujeme více než dostatečně, starostí s tím přece máme víc než dost a šlapeme přece usilovně. Jen jestli nám nechybí odvaha skutečně vykročit, vyjít do svobody dětí Božích...?

Je patrné, že je tu přinejmenším snaha, aby celkovým pohybem (směřováním) církve bylo vycházení ze sebe. Toto vycházení můžeme vidět na misijních aktivitách sborů, v rozmanitých kaplanských službách, v církevním školství, v práci Diakonie, ve snaze vytvořit zcela nová průkopnická místa. Společenství farního sboru přestává být jediným prostorem působení církve, jako tomu bylo v období nesvobody. Ve chvíli, kdy se s vděčností za svobodu vnějších poměrů pouštíme do neznámých a nejistých vod, potřebujeme zároveň vědět, kdo jsme a podporovat se navzájem. Záleží nám na také tom, aby bylo navenek srozumitelné, kým jsme. V posledním roce jsme se proto mj. systematicky zabývali identitou a značkou Evangelické církve.

Loňskému zasedání synodu jsme předložili zprávu o plnění úkolů Strategického plánu ([tisk 17/5](#)). Slíbili jsme, že do konce funkčního období chceme pracovat na nedokončených úkolech, zejména na dokončení reformy personální práce se zaměstnanci církve, podpoře aktivních laiků a dobrovolníků (kurátoři, presbyteri), podpoře spolupráce menších sborů a o jejich plnění budeme informovat v této zprávě.

Máme velkou radost z toho, že mnohé sbory objevují kouzlo a půvab spolupráce, společných bohoslužeb a dalších setkání, ačkoli zpočátku mohl mít leckdo pocit, že je k tomu jaksi nucen vnějším tlakem na slučování sborů. Obdobně i na úrovni seniorátů se spojování z organizační nutnosti mnohde proměnilo ve vzájemné poznávání a skutečné sblížování lidí. Radujeme se z dobrého ohlasu na setkávání kurátorů a chceme v péči jim věnované pokračovat. Chceme také dále rozvíjet personální práci ústředí, upravovat dle zpětné vazby bilanční rozhovory, podporovat supervizi nejen individuální, ale i skupinovou a týmovou. Vnímáme naléhavou otázku pastorační a duchovního doprovázení kazatelů i laiků. Po pastorační péči je poptávka. Její systémové řešení je ovšem citlivá věc, aby se totiž pastorační v rámci systému nestávala formalitou.

V uplynulém roce jsme vyzkoušeli nový formát celocírkevních tematických konferencí. Překvapil nás malý zájem o ekumenickou konferenci vzhledem k tomu, že jednak dle našeho zjištění mnohé sbory mají živé ekumenické vztahy na místní úrovni a jednak mnozí reagovali na zrušení poradního odboru ekumenického obavami, zda tím ústředí neupozaduje tento rozměr církevního života. Naopak se značným zájmem se setkala zvláště konference misijní. V pořádání konferencí chceme pokračovat, letos v září se uskuteční konference k problematice duševního onemocnění.

Co se týče zmíněných ekumenických vztahů, těší nás ohlas ze sborů na dotazník, který jsme rozeslali v loňském roce. Zmapovali jsme také bohatství dalších ekumenických aktivit a vztahů, např. v oblasti kaplanských služeb, supervize, církevní hudby, archivnictví, církevního práva aj. Dění ve sborech je v souladu se zaměřením církevního ústředí. Podporujeme vzájemnou spolupráci v rámci leuenberského společenství (s církví československou, metodistickou, slezskou luterskou a bratrskou). Aktuálně je předsedkyní leuenberského synodu naše členka Jana Hofmanová. Aktivně působíme v rámci Ekumenické rady církví, jejíž předsedou je v tuto chvíli synodní senior Pavel Pokorný. Velmi úzká je nyní spolupráce s katolickou církví. Dobré vztahy máme s předsedou České biskupské konference panem arcibiskupem Josefem Nuzíkem i s tajemníkem ČBK, vstřícně se jeví i nově jmenovaný pražský arcibiskup Stanislav Příbyl. Významné je pro nás nedávno vydané stanovisko Rady pro ekumenismus a mezináboženský dialog ČBK, které s důkladnou teologickou argumentací staví křest jako podstatný základ jednoty našich církví. Vážíme si toho, že synodní senior byl přizván k jednání Rady ČBK pro synodalitu. Máme své zástupce v orgánech nadnárodních církevních organizací, jmenovitě Společenství evangelických církví v Evropě (CPCE; GEKE), Konferenci evropských církví (CEC; KEK), Světovém luterském svazu (LWF; LWB). Provedli jsme revizi a prioritizaci našich četných zahraničních kontaktů a plánujeme systematicky skupinová setkání (kulatý stůl, synod) i bilaterální návštěvy podle těchto priorit. Omezujeme pouze neúnosnou dřívější praxi, kdy členové synodní rady a zaměstnanci ÚCK byli takřka kdykoli k dispozici návštěvám ze zahraničních sborů a různým církevním skupinám, které však neměly vztah k ústředím svých církví.

Vnímáme volání po obnově teologického poradního odboru a vážně uvažujeme o jeho obnovení. Chceme ovšem dobře promyslet jeho zadání, složení a vedení. Teologická reflexe je pro nás důležitá takřka v každodenním rozhodování. Usilujeme o soulad teologických, evangelických principů s praxí. Zásadní teologická východiska připomínáme sobě i druhým v ekumenických vztazích domácích i zahraničních. Mluvíme o teologii při setkáních s učiteli a studenty Evangelické teologické fakulty. Při zpracování úkolů ze synodu jsme vytvořili pracovní skupiny se zastoupením teologů.

Evangelická Diakonie (Diakonie ČCE) má již dlouhou dob pevné a respektované místo mezi poskytovateli sociálních služeb a speciálního školství. Její služby jsou vysoce profesionální, o zaměstnance na všech úrovních je pečováno, další vzdělávání Diakonická Akademie nabízí i jiným organizacím. S hrdotí vnímáme, že Diakonie stále roste: přibývají služby, otevírají se nová střediska, rozšiřují se ta stávající, zvyšuje se kapacita škol. Vysokou prioritu má pro nás péče o vzájemný vztah diakonie a mateřské církve. Jsme rádi, že přibývá duchovních, kteří v Diakonii pracují jako kaplani. Dozorčí rada Diakonie je jmenována synodní radou, pracuje pravidelně a pečlivě pod vedením Vladimíra Kopeckého podle ŘDP i OŘD. Je v trvalém kontaktu se Správní radou, dbá na péči o dozorčí rady ve střediscích. Také sama synodní rada se pravidelně setkává se zástupci vedení Diakonie, žádné z aktuálních témat spolupráce nezůstává stranou. V poslední době řešíme reorganizaci těch služeb, o které dosud pečovalo Středisko humanitární a rozvojové spolupráce. Stávající DRS, též jmenovaná synodní radou, dbá na to, aby jak ukončení některých služeb, tak i připravenost církve pro případnou humanitární pomoc v budoucnu byly zvládnuty korektně a se ctí. Více o tom lze najít v samostatné zprávě dozorčí rady Střediska humanitární a rozvojové spolupráce.

Radujeme se ze škol Evangelické akademie. Oceňujeme úsilí ředitelů, pedagogů a školních kaplanů, které nese dobré ovoce v podobě vzájemně se podporujícího společenství, kvalitního studia, uplatnění absolventů. Stavba nové školní budovy v Praze – Holešovicích je velký a krásný projekt, ovšem

extrémně náročný. Břemeno starostí s touto stavbou spojených těžce a citelně dopadá na ÚCK i SR. Zápasíme s tím a občas máme pocit, že jsme už na hranici svých možností a sil. Síly pak chybí jinde. Podrobné informace jsou v samostatné zprávě.

Když se cítíme na konci sil a dole, připomínáme si letošní heslo Jednoty bratrské: “Hle, všechno tvořím nové.” (Zj 21,5 b). A toužebně zpíváme: “...obnov nám své sliby svaté, slovem víry v srdce vsáté, pro milost to učiň svoji, ať se lid tvůj v jedno pojí...”